

Розділ 22

- Мідії, рапани!
- Пахлава медова, хто бажає?
- Гаряча кукурудза!

Марк ішов по пляжу, як по полю бою – все навколо було густо встелене людськими тілами. Що ж це за відпочинок такий? – думав він. – Смажитися на розпеченому камінні, заробити проблеми зі шкірою, а для чого? Та ще ці тітки, які продають їжу... Ну які мідії на розпеченому південному сонці, без холодильника, невідомо як і ким оброблені...

Настрій у Марка зіпсувався, як тільки він прийшов на пляж, і тепер він бурчав сам до себе з будь-якого приводу. Плавати – інша річ, але лежати, як колода, на пляжі – цього він ніяк не міг зрозуміти. Нарешті він знайшов компанію з м'ячем, які лаштувалися до гри, і радо приєднався до них. Компанія зібралася з таких самих, як і він, любителів активного відпочинку – тут були і зовсім молоді хлопці і дівчата, і Маркові ровесники, і навіть один чоловік десь за сімдесят, яким милувалися всі навколо – міцні м'язи під бронзово-засмаглою шкірою, сиве волосся і борода, добродушна посмішка, і взагалі – античний атлет, що зійшов із розпису на амфорі. Виявилось, що він і справді легкоатлет – у минулому олімпійський чемпіон з бігу, а зараз – тренер в одній донецькій спортивній школі. Марк зауважив, що навіть тут, на пляжі, молодь ходила за ним слід у слід – настільки цікаво і весело було всім у компанії цього дідуса, молодого душею і сповненого сил та енергії.

Після волейбольного матчу настрої явно покращився. Марк влігся на гарячому камінні, з насолодою п'ючи теплу воду із пляшки. Неподалік від нього сиділи двоє дівчат і ліниво про щось перемовлялись. Ну чому всі тут говорять російською? – вкотре подумав Марк. Він згадав свою викладачку з університету – неприємну стару товстулю, емігрантку з Росії, у якої вони відбували заняття, як каторгу – нудні вправи, нудні тексти і безконечне читання вголос – якась цілковита дурня, «Комсомольцы идут на субботник»... Жодні звертання до адміністрації, жодні протести не допомагали, і вся їхня група зітхнула з полегшенням, коли нарешті закінчилися необхідні семестри вивчення російської і вони отримали свої свідоцтва, так і не вивчивши мови. От тепер Марк і мучився, намагаючись розібрати хоч щось з того, що говорили навколо. Добре хоч, що українська і російська схожі, але, з іншого боку, трапляються й «фальшиві друзі», так що Маркові аж в голові паморочилося від постійної напруги.

Дівчата, здається, відверто нудьгували, і Марк вирішив скласти їм компанію. Виявилось, що вони з Донецька. Щастить мені сьогодні на Донецьк, – думав Марк. – Молодець Катінка, знає, де донеччан влітку шукати. Дівчат звали Лера і Альона, вони вчилися в університеті, хоча що вони вивчають, Марк так і не добився. Дівчата ж, у свою чергу, дізнавшись, що Марк німець, таки почали виявляти трохи зацікавлення, але легка лінивість у рухах і голосах так повністю і не зникла.

Марк все намагався знайти тему для розмови, але це йому ніяк не вдавалося. Дівчата, здавалося, нічим у світі не цікавилися – ні фільми, ні музика, ні, тим більше, політика не викликали у них жодного інтересу. Напевно, вони слухають якусь іншу музику і дивляться інші фільми, – думав Марк.

Задзвонив Лерин телефон. «Катя? – здивованим ляльковим голосом протягнула вона. – Ну так, на морі... Нормальна погодка... Ага, діра тут повна... Вчора на дискотеку сходили – одне село, взагалі потусуватися нема з ким... Наші? Наші пацани завтра мають під'їхати, якісь в них там діла ще, в Донецьку...»

Марк сидів за крок від Лери, слухав розмову і роздумував, що ж йому робити – делікатно встати і піти чи і далі підслуховувати чужу розмову? Зрештою, розсудив він, якщо у неї розмова секретна – хай би сама і відійшла кудись, щоб поговорити.

Поки він роздумував, мова зайшла про нього. «Ну, що робимо... – муркотіла Лера. – Тут з одним дядею познайомилися, з Німеччини... Да, такий нічого дядя...» – Лера розглядала його, як експонат в музеї. – «Високий, спортивний... Брюнет...». Це я брюнет? – мало не скрикнув Марк. Раніше, у всякому разі, його волосся вважалося русявим. «Ну да... стрижечка така акуратненька...». Ну, це явно не про мене, – думав Марк, – моя стрижка не вважалася акуратною навіть місяць тому, коли я був у перукарні, а тепер, після усіх мандрівок, взагалі скоро можна буде зав'язувати волосся у хвіст. Лера продовжувала описувати його у найдрібніших деталях – окуляри, годинник, корінець на шиї, який вона чомусь назвала «фенечка»... Вона щедро прикрашала описи неіснуючими деталями, і Марк з її слів вимальовувався якимось мало не олігархом, який невідомо з якого дива забрів на загальний пляж у Місхорі. Спочатку його все це злило, потім розважало, а зрештою просто надокучило. Він піднявся і, не прощаючись, пішов шукати старенького атлета. У будь-якому разі, з цим представником Донецька значно цікавіше, – думав він.